

Nr 245

Av herr Antonsson, *angående förvärvsavdraget för ensamstående barnförsörjare med inkomst av jordbruksfastighet.*

(Lika lydande med motion nr 203 i Första kammaren)

1962 beslöt riksdagen att rätten till förvärvsavdrag skall utsträckas även till ensamstående barnförsörjare, kvinnlig såväl som manlig, med hemmavarande barn under 16 år. Det betyder att dessa enligt gällande bestämmelser får tillgodogöra sig ett till 2 000 kronor maximerat förvärvsavdrag. Undantag göres dock för den ensamstående barnförsörjare som har jordbruk som inkomstkälla. Denne får endast tillgodoräkna sig det fasta förvärvsavdraget på 300 kronor. En enda grupp ensamstående är alltså undantagen från det maximerade kvotavdraget på 1 700 kronor.

Någon motivering för att undanta just de ensamstående som arbetar i jordbruket finns inte. Vårdkostnaderna för barnen är desamma för alla inkomsttagare. När det gäller gifta makar är bestämmelserna för förvärvsavdrag lika för inkomst av jordbruk och inkomst av annan rörelse. Men för just de ensamstående dras en gräns mellan dem som har sin utkomst av jordbruk och dem som har sin utkomst av annan rörelse. Det betyder att en ensamstående barnförsörjare med inkomst från en affärsrörelse får tillgodogöra sig ett förvärvsavdrag på 2 000 kronor medan den ensamstående barnförsörjaren, som har sin inkomst från jordbruk endast får 300 kronor.

Utan tvivel föreligger här en orättvisa, som måste rättas till. Det torde vara ett förbiseende vid riksdagsbeslutet 1962, att de som lever av jordbruk fått en missgynnad ställning. Självfallet finns inget skäl att invänta skatteberedningens förslag för att rätta till detta missförhållande. När ensamstående med barn under 16 år med inkomst av tjänst eller med inkomst av annan rörelse än jordbruk får tillgodoräkna sig kvotavdraget på 1 700 kronor, bör självfallet de som har jordbruk som inkomstkälla också få göra det.

I detta sammanhang kan anföras att det förhöjda ortsavdraget för ensamstående barnförsörjare är detsamma för alla grupper oavsett inkomstkälla. Samma förhållande bör givetvis gälla beträffande kvotavdraget.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta, att ensamstående barnförsörjare, som haft inkomst av jordbruksfastighet, må äga rätt till förvärvsavdrag enligt samma grunder som för ensamstå-

ende barnförsörjare med inkomst av rörelse eller eget arbete, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderlig ändring av författningstext.

Stockholm den 23 januari 1964

Johannes Antonsson